

dre klar over, at man fra Socialdemokraternes Side, ganske særlig fra Ledelsen for Arbejdsløshedskassernes Side, skulde tage saa særlig modvilligt paa dette Lovforslag. Jeg opfattede den ærede sidste Taler Hr. J. P. Nielsen saaledes, at Arbejdsløshedskasserne i Virkeligheden helst vilde være fri for at administrere den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, og jeg forstaar det for saa vidt godt. Jeg erindrer meget vel, at under de tidligere Behandlinger her i Tinget af Arbejdsløshedsløvene klagedes der fra Kassernes Ledelse stadig over, at Kassernes Rammer blev sprængt ved den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse; Kassernes Ledelse fik herved et meget betydeligt Ekstraarbejde. Det skal anerkendes, at dette Ekstraarbejde tog de paagældende op med godt Humør, og jeg har ikke paa nogen som helst Maade i Sinde at kritisere dette Arbejde, det var vist nok paa flere Punkter megen Anerkendelse værd. Men man ønskede vist at være fri for at administrere den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse; den hidrog til, at Kasserne blev overløbet, blev opfyldt af en Mængde Medlemmer, som Socialdemokratiets Ledere nok hellere vilde være fri for. Man skulde derfor synes, at naar den højtærede Indenrigsminister har fremsat Lovforslaget i den Form, det nu har faaet, maatte den foreslaaede Ordning tiltale Socialdemokratiet.

Maa jeg bemærke overfor det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, at vel er den absolutte Arbejdsløshed nu større end tidligere, men procentvis, i Forhold til Medlemsantallet i Arbejdsløshedskasserne, er, saa vidt jeg kan se, Arbejdsløsheden ikke steget. Det er ogsaa et Moment, som maa fremhæves. Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa det fra Socialdemokraternes Side fremsatte Forslag, og ganske særlig skal jeg ikke komme ind paa de Bemærkninger, den sidste ærede Taler (J. P. Nielsen) fremsatte om, hvorvidt Dagpengene i Arbejdsløshedskasserne maatte være for smaa. Jeg skal dog lige nævne, at det blev udtalt, at ved en Arbejdsløn af 9 Kr. om Dagen gav Ulykkesforsikringen i givet Tilfælde 6 Kr., medens Arbejdsløshedskasserne giver 4 Kr. Ifølge det af den højtærede Indenrigsminister fremsatte Lovforslag vil Arbejdsløshedsunderstøttelsen imidlertid netop kunne naa dette Punkt af $\frac{2}{3}$ af Arbejdslønnen, som det ærede Medlem nævnte som Ulykkesforsikringsydelsen. Men Drøftelsen af dette Spørgsmaal, hvorvidt Dagpengene er for smaa, og om der maatte være Ændringer at foretage her, finder jeg

det rimeligst at udskyde til den Revision af hele Arbejdsløshedslovgivningen, som vi kommer ind paa ved næste Samlings Begyndelse. Vi staar her overfor noget fuldkommen ekstraordinært; den foreslaaede Lov skal kun gælde 3 Maaneder, og der er ikke Anledning til her at komme ind paa Ændringer i selve Arbejdsløshedsloven.

Det konservative Folkeparti er, om end man naturligvis ikke med Glæde gaar til et Forslag som det om midlertidigt Statstilskud i Anledning af Arbejdsløsheden, fuldt ud klar over, at en saadan Lov kan blive paakrævet i Løbet af Vinteren, og vi mener, at man maa have de fornødne Midler til Raadighed for at imødegaa den Arbejdsløshed, som man ikke ad anden Vej kan hindre, altsaa dels gennem Statsstøtte til Arbejders Iværksættelse, dels og navnlig ved Foranstaltninger, som hindrer, at Industrien bliver for haardt medtaget og maa afskedige for mange Arbejdere. I Princippet kan vi altsaa slutte os til dette Lovforslag, og jeg skal kun tillade mig at gøre et Par enkelte Bemærkninger.

Vi er enige i, at Hjelpekasserne administrerer dette Statstilskud. Vi er enige i, at det bliver Skønnet, som bliver det fremherskende; hvorvidt man har gjort ret i at standse ved 20 000 Indbyggere i en Kommune, eller man skulde være gaaet længere ned, skal jeg ikke opholde mig ved, dette Punkt vil sikkert blive Genstand for særlig Behandling under den korte Udvalgsbehandling, som jeg forudsætter Lovforslaget vil blive Genstand for. Vi er ligeledes ganske enige i, at der lægges den langt overvejende Vægt paa Forsorgerhensynet. Vi har heller intet at indvende mod Bestemmelsen i § 2 om, at Arbejdstiden skal være nedsat med mere end $\frac{1}{3}$, for at Lovens Bestemmelser kan træde i Virksomhed. Jeg vil imidlertid gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke mener, at der, hvis der ikke paa en eller anden Maade kommer en Opholdsbestemmelse enten i Loven eller i de Regler, som han i Medfør af § 2, 2det Stykke, maa udfærdige, maa næres Frygt for, at enkelte Kommuner — jeg skal nævne København, Frederiksberg, Aarhus, i øvrigt alle de store Kommuner — i høj Grad vil blive Genstand for Invasion fra Landet og de mindre Kommuner. Hjelpekasseloven har, saa vidt jeg erindrer, ikke nogen Opholdsbestemmelse, det nytter altsaa ikke at henvise til Hjelpekassereglerne i saa Henseende. Her er ganske sikkert et Punkt, som den højtærede Minister maa have Opmærksomheden henvendt paa, forsaavidt han ikke har haft det, hvad jeg nærmest vi